

Kniha Daniel – číslo sedemdesiatdva

Prorocké spojenie: Od rozdelenia starovekého Izraela po koniec Spojených štátov

Jeff Pippenger

2024-02-05

Svedectvo o Jeroboámovej vzbure je zároveň dejinami rozdelenia starovekého Izraela na dva národy. Severské kráľovstvo zložené z desiatich kmeňov bolo známe ako Izrael, alebo niekedy Efraim, a južné kráľovstvo bolo známe ako Júda. V čase Ezechiela už bolo kráľovstvo po mnoho rokov rozdelené na dve kráľovstvá a v tridsiatej siedmej kapitole dostal Ezechiel proroctvo, ktoré označovalo, že tieto dve kráľovstvá sa opäť stanú jedným národom. Toto proroctvo sa naplnilo v počiatočných dejinách šelmy zo zeme (Spojených štátov) a naplní sa naposledy na konci Spojených štátov, lebo Ježiš vždy znázorňuje koniec nejakej veci jej začiatkom.

Vzpoura Jeroboáma v čase, keď sa Izrael rozdelil na dve kráľovstvá, predstavuje vzburu na začiatku Spojených štátov a takisto aj na konci Spojených štátov. Vzburu na začiatku i na konci Spojených štátov zahŕňa spojenie dvoch kráľovstiev. Osemnásta kapitola Zjavenia, ako bolo v týchto článkoch opakovane citované zo spisov sestry Whiteovej, predstavuje dve volania k cirkvám. Dva národy, ktoré sa spájajú počas hodiny krízy nedel'ného zákona, sú stoštyridsaťštyritisíc a Božie druhé stádo, ktoré je ešte stále v Babylone.

Dva národy, ktoré boli spojené v mileritských dejinách, boli Júda a Efraim. Boli spojené vtedy, keď sa jednotlivé rozhorčenia proti obom kráľovstvám postupne skončili v roku 1798 a potom v roku 1844. Slovo „nadto“ v tridsiatej siedmej kapitole Ezechiela nám umožňuje mať istotu o tomto použití. Slovo „nadto“ znamená položiť posolstvo, ktoré nasleduje po slove „nadto“, nad posolstvo, ktoré predchádzalo slovu „nadto“.

I znovu mi zaznelo slovo Hospodinovo: A ty, synu človeka, vezmi si jednu palicu a napíš na ňu: Pre Júdu a pre synov Izraela, jeho druhov. Potom vezmi druhú palicu a napíš na ňu: Pre Jozefa, palicu Efraimovu, a pre celý dom Izraela, jeho druhov. A spoj ich jednu s druhou v jednu palicu, a stanú sa jednou v tvojej ruke. Ezechiel 37:15–17.

Ezechiel uplatňuje prorocký princíp opakovania a rozšírenia, keď hovorí: „naviac“. Ezechiel má vziať dve palice, jednu pre Júdu a jednu pre Efraima, a vziať proroctvo znázornené týmito dvoma palicami a položiť ho nad predchádzajúce proroctvo. Predchádzajúce prorocké znázornenie sa začalo v prvom verši, keď bol Ezechiel prenesený do údolia mŕtvych suchých kostí.

Ruka Hospodinova bola nado mnou a vyviedla ma v Duchu Hospodinovom a postavila ma dprostred údolia, ktoré bolo plné kostí. A vodila ma vôkol nich; a hľa, bolo ich v otvorenom údolí veľmi mnoho, a hľa, boli veľmi suché. I povedal mi: Syn človeka, môžu tieto kosti ožiť? A odpovedal som: Ach, Pane, Hospodine, ty to vieš. Znova mi povedal: Prorokuj o týchto kostiach a povedz im: Vy suché kosti, počujte slovo Hospodinovo. Takto hovorí Pán Hospodin týmto kostiam: Hľa, uvediem do vás ducha, a ožijete. A dám na vás šľachy a spôsobím, aby na

vás narástlo mäso, a pokryjem vás kožou a vložím do vás ducha, a ožijete; a poznáte, že ja som Hospodin. A tak som prorokoval, ako mi bolo prikázané. A keď som prorokoval, nastal zvuk, a hľa, chvenie, a kosti sa zbližovali, kosť k svojej kosti. A videl som, a hľa, prišli na ne šľachy a narástlo mäso, a koža ich pokryla navrchu; ale nebolo v nich ducha. Vtedy mi povedal: Prorokuj k vetru, prorokuj, syn človeka, a povedz vetru: Takto hovorí Pán Hospodin: Príď od štyroch vetrov, duchu, a dýchni na týchto pobitých, aby ožili. A prorokoval som, ako mi prikázal, a vošiel do nich duch, a ožili a postavili sa na svoje nohy, vojsko preveľmi veľké. Potom mi povedal: Syn človeka, tieto kosti sú celý dom Izraelov. Hľa, hovoria: Naše kosti vyschli a naša nádej zahynula; sme odrezaní. Preto prorokuj a povedz im: Takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, ľud môj, otvorím vaše hroby a vyvediem vás z vašich hrobov a privediem vás do krajiny Izraelovej. A poznáte, že ja som Hospodin, keď otvorím vaše hroby, ľud môj, a vyvediem vás z vašich hrobov. A vložím do vás svojho Ducha, a ožijete, a usadím vás vo vašej vlastnej krajine; a poznáte, že ja, Hospodin, som to povedal i vykonal, hovorí Hospodin. Ezechiel 37:1–14.

Od samého začiatku týchto článkov sme ukázali, že údolie suchých kostí predstavuje Boží ľud v posledných dňoch a že poslanstvo o štyroch vetroch, ktoré ich spôsobí postaviť sa na nohy ako mohutné vojsko, je poslanstvom Polnočného volania, ktoré stotožňuje islam tretieho Beda. Sestra Whiteová označuje tieto kosti za Boží ľud.

„Odkladám pero a v modlitbe pozdvihujem svoju dušu, aby Pán vdýchol život svojmu odpadnutému ľudu, ktorý je ako suché kosti, aby ožil.“ General Conference Bulletin, 4. februára 1893.

V predchádzajúcich článkoch sme ukázali, že prorocké poslanstvo, ktoré označovalo 18. júl 2020, bolo chybné a že toto falošné ohlásenie označilo príchod prvého sklamania a času meškania v podobenstve o desiatich pannách. Hoci bolo ohlasovanie času v období milleritského hnutia oprávnené, po roku 1844 už nikdy nemalo zaznieť ďalšie poslanstvo zavesené na čas. Keď Future for America vyhlásili 18. júl 2020, skĺzli späť do dejín, v ktorých bolo ohlasovanie času prijateľné, a tým zhrešili; a boli zabití na ulici veľkého mesta zo Zjavenia, jedenástej kapitoly. Mŕtvi na ulici potom potrebovali byť vzkriesení, ako boli po troch a pol dňoch vzkriesení aj dvaja svedkovia.

„Na suché kosti musí byť vdýchnutý Duch Svätý Boží, aby ožili a začali konať, akoby pri vzkriesení z mŕtvych.“ Bible Training School, 1. december 1903.

V predchádzajúcich článkoch sme ukázali, že poslanstvo štyroch vetrov, ktoré vzkriesuje dvoch svedkov, je poslanstvom islamu tretieho Beda a že toto poslanstvo je poslanstvom Polnočného volania posledných dní. Ezechiel hovorí: „okrem toho“, a tým označil, že počas dejín, ktoré ilustrujú ohlasovanie Polnočného volania, mali byť dve palice, jedna predstavená ako Efraim a jedna ako Júda, spojené dohromady a stať sa jedným národom. Podobenstvo o desiatich pannách sa napĺňa v posledných dňoch „do poslednej litery“, tak ako sa naplnilo v dejinách milleritov. V období, keď sa Polnočné volanie naplnilo v milleritských dejinách, a znovu pri naplnení posledných dní, „dve palice“ boli a budú spojené dohromady.

Dve palice predstavovali severné (Efraimovo) a južné kráľovstvo (Júdovo) starovekého Izraela. Ukázali sme tiež, že William Miller bol predobrazom Eliáša a že počas troch a pol roku sucha Eliáš odišiel k vdove zo Sarepty.

A prišlo k nemu slovo Hospodinovo: Vstaň, choď do Sarepty, ktorá patrí Sidonu, a bývaj tam; hľa, prikázal som tam vdove, aby ťa živila. Vstal teda a šiel do Sarepty. A keď prišiel k bráne mesta, hľa, vdova tam zbierala drevo. Zavolať na ňu a povedal: Dones mi, prosím, trochu vody v nádobe, aby som sa napil. A keď šla, aby ju priniesla, zavolať na ňu a povedal: Prines mi, prosím, aj kúsok chleba vo svojej ruke. Ona povedala: Akože žije Hospodin, tvoj Boh, nemám nijaký upečený chlieb, iba hŕstku múky v nádobe a trochu oleja v krčahu; a hľa, zbieram dve polienka, aby som vošla a pripravila to sebe a svojmu synovi, aby sme sa najedli a zomreli. Eliáš jej povedal: Neboj sa; choď a urob, ako si povedala; ale najprv mi z toho urob malý podplamenník a prines mi ho, a potom priprav pre seba a pre svojho syna. Lebo takto hovorí Hospodin, Boh Izraela: Múka v nádobe sa neminie ani oleja v krčahu neubudne až do dňa, keď Hospodin zošle dážď na zem. A šla a urobila podľa slova Eliášovho; a jedla ona i on i jej dom mnoho dní. 1 Kráľov 17:8–15.

„Mnohé dni“ v tomto úryvku sú tri a pol roka, počas ktorých Achab hľadal Eliáša, a predstavovali tisícdväťdesiat rokov pápežského prenasledovania. O „mnohých dňoch“ pápežského prenasledovania Ježiš povedal:

A keby tie dni neboli skrátené, nebolo by zachránené nijaké telo; ale pre vyvolených budú tie dni skrátené. Matúš 24,22.

Sestra Whiteová priamo stotožňuje Ježišovo vyhlásenie o „tých dňoch“ s obdobím pápežského prenasledovania.

„Prenasledovanie cirkvi nepokračovalo počas celého obdobia 1260 rokov. Boh vo svojom milosrdenstve voči svojmu ľudu skrátil čas ich ohnivej skúšky. Keď Spasiteľ predpovedal ‚veľké súženie‘, ktoré malo postihnúť cirkev, povedal: ‚A keby tie dni neboli skrátené, nebolo by spasené nijaké telo; ale pre vyvolených budú tie dni skrátené.‘ Matúš 24:22. Vplyvom reformácie bolo prenasledovanie ukončené pred rokom 1798.“ Veľký spor vekov, 266, 267.

„Mnohé dni“, počas ktorých Eliáša živila vdova, boli zároveň tými „mnohými dňami“ pápežského prenasledovania, ktoré označil Daniel.

A tí, ktorí majú porozumenie medzi ľuďom, budú vyučovať mnohých; predsa však budú po mnoho dní padať mečom i plameňom, zajatím i lúpežou. A keď budú padať, dostane sa im malej pomoci; no mnohí sa k nim pripoja pochlebovaním. A niektorí z tých, čo majú porozumenie, padnú, aby boli vyskúšaní a prečistení a vybielení až do času konca; lebo to je ešte na určený čas. Daniel 11:33–35.

„Čas konca“, ktorý je vo veršoch zároveň aj „ustanoveným časom“, bol rokom 1798 a označil koniec pápežského prenasledovania, ako to bolo predobrazované Eliášovým časom u vdovy zo Sarepty. V tejto dejinnej udalosti bola vdova, predstavujúca nevydateľnú cirkev, v dvanástej kapitole knihy Zjavenia označená ako cirkev na púšti. Zbierala dve palice, nie jednu palicu ani desať palíc, ale dve palice. Ezechiel mal vziať dve palice, jednu za severné kráľovstvo Izraela a

jednu za južné kráľovstvo Izraela, a spojiť ich, aby vytvorili jednu palicu. Obe tieto kráľovstvá boli rozptýlené dvetisícpäťsto dvadsať rokov, ale Božím zasľúbením bolo, že ich zhromaždí. Žena zbierala tie dve palice, ktoré mali byť spojené dohromady, a robila to „až do dňa, keď Hospodin zošle dážď na zem“.

Deň, keď Pán zoslal „dážď“, označoval Polnočný výkrik v dejinách milleritov, ktorý dospel k svojmu záveru 22. októbra 1844, keď Posol zmluvy náhle prišiel do chrámu, ktorý vzbudoval od roku 1798 (konca prvého rozhorčenia) až do 22. októbra 1844 (konca posledného rozhorčenia). V tomto časovom období sa naplnilo posolstvo Polnočného výkriku, znázornené v Ezechielovom obraze údolia kostí, keď boli dve palice severného a južného kráľovstva spojené, aby vytvorili jeden národ s jedným kráľom, lebo 22. októbra 1844 Kristus predstúpil pred Otca a prijal kráľovstvo.

„Príchod Krista ako nášho veľkňaza do najsvätejšieho miesta, za očistením svätyne, predstavený v Danielovi 8:14; príchod Syna človeka k Starodávnemu dňu, ako je podaný v Danielovi 7:13; a príchod Pána do Jeho chrámu, predpovedaný Malachiášom, sú opismi tej istej udalosti; a to je znázornené aj príchodom ženícha na svadbu, ktorý Kristus opísal v podobenstve o desiatich pannách v Matúšovi 25.“ Veľký spor, 426.

Kristus prijal kráľovstvo 22. októbra 1844, ako je to uvedené v Danielovi.

Videl som v nočných videniach, a hľa, s nebeskými oblakmi prichádzal ktosi podobný Synovi človeka a prišiel až k Starodávnemu dňu, a priviedli ho pred neho. A bola mu daná vláda i sláva i kráľovstvo, aby mu slúžili všetky národy, kmene a jazyky; jeho vláda je večná vláda, ktorá nepominie, a jeho kráľovstvo je také, ktoré nebude zničené. Daniel 7:13, 14.

Keď sú Ezechielove dve palice spojené dohromady, majú nad sebou jedného kráľa.

A môj služobník Dávid bude kráľom nad nimi; a všetci budú mať jedného pastiera. Budú tiež chodiť podľa mojich súdov, zachovávať moje ustanovenia a plniť ich. A budú bývať v krajine, ktorú som dal svojmu služobníkovi Jakobovi, v ktorej bývali vaši otcovia; a budú v nej bývať oni, ich synovia i synovia ich synov naveky. A môj služobník Dávid bude ich kniežaťom naveky. Ezechiel 37:24, 25.

Všetci proroci sa navzájom zhodujú a kráľ Dávid je Kristus, ktorý predstúpil pred Otca 22. októbra 1844 a prijal kráľovstvo, ktoré bolo zhromaždené z dvoch palíc Izraela (severného kráľovstva) a Júdu (južného kráľovstva). Rozptýlenie týchto dvoch kráľovstiev sa skončilo počas štyridsiatich šiestich rokov od roku 1798 do roku 1844, keď Kristus pozdvihol chrám, ktorý bol spustošený a pošliapaný. Keď pozdvihol chrám, potom náhle prišiel do svojho chrámu ako Posol zmluvy, na splnenie tretej kapitoly Malachiáša. Ezechiel sa s touto skutočnosťou zhoduje, lebo všetci proroci sa navzájom zhodujú.

A môj služobník Dávid bude kráľom nad nimi a všetci budú mať jedného pastiera; budú chodiť podľa mojich súdov, zachovávať moje ustanovenia a plniť ich. A budú bývať v krajine, ktorú som dal svojmu služobníkovi Jakobovi, v ktorej bývali vaši otcovia; budú v nej bývať oni i ich synovia, i synovia ich synov naveky; a môj služobník Dávid bude ich kniežaťom naveky.

Okrem toho s nimi uzavriem zmluvu pokoja; bude to s nimi večná zmluva; upevním ich, rozmnožím ich a ustanovím svoju svätyňu uprostred nich naveky. Aj môj príbytok bude s nimi; áno, budem ich Bohom a oni budú mojím ľuďom. Ezechiel 37:24–27.

Je to Kristus, ktorý buduje chrám.

A povedz mu: Takto hovorí Hospodin zástupov: Hľa, muž, ktorého meno je VÝHONOK; a vyraší zo svojho miesta a vystaví chrám Hospodinov. Áno, on vystaví chrám Hospodinov; a ponesie slávu a bude sedieť a panovať na svojom tróne; a bude kňazom na svojom tróne; a rada pokoja bude medzi nimi oboma. A koruny budú pre Helema a pre Tóbiju a pre Jedajáša a pre Hena, syna Sofoniášovho, na pamiatku v chráme Hospodinovom. A tí, ktorí sú ďaleko, prídu a budú stavať v chráme Hospodinovom, a poznáte, že ma Hospodin zástupov poslal k vám. A stane sa to, ak budete bedlivo poslúchať hlas Hospodina, svojho Boha. Zachariáš 6:12–15.

Kristus je RATOLIESTKA a vyhlásil, že ak zboria Jeho chrám, On ho za tri dni vzkriesi, na čo Židia odpovedali, že stavba chrámu trvala štyridsaťšesť rokov.

Na to Židia odpovedali a povedali mu: Aké znamenie nám ukážeš, keď robíš tieto veci? Ježiš im odpovedal a riekol: Zborte tento chrám a za tri dni ho postavím. Tu Židia povedali: Tento chrám sa staval štyridsaťšesť rokov, a ty ho postavíš za tri dni? Ján 2,18–20.

Kristus v danom úryvku hovoril o svojom tele, no všetci proroci hovoria viac o posledných dňoch než o dňoch, v ktorých žili. Vzkriesenie Krista na tretí deň predstavovalo vzkriesenie mŕtvych kostí počas vyliatia Ducha Svätého v Polnočnom volaní. Dážď, ktorý je predmetom Eliášovho svedectva, sa zjavil počas vyvrcholenia jeho stretnutia s prorokmi Bála a Aštarty. Vtedy sa ukázalo, že Boh Eliáš bol pravým Bohom, a tiež že Eliáš bol pravým prorokom.

Pri príchode prvého sklamaní sa ukázalo, že protestanti sa stali falošnými prorokmi, predobrazene prorokmi Bála a Aštarty. Vtedy sa začal čas meškania a viedol k posolstvu Polnočného volania, ktoré priviedlo Krista k tomu, aby náhle prišiel do svojho chrámu. Polnočné volanie je znázornené Ezechielovým posolstvom, ktoré pozdvihuje kosti ako mocné vojsko. Navyše počas tohto obdobia (štyridsaťšesť rokov) mali byť obe palice spojené dohromady, aby vytvorili jeden národ s jedným kráľom.

A slovo Hospodinovo mi opäť zaznelo takto: „A ty, syn človeka, vezmi si jednu palicu a napíš na ňu: Pre Júdu a pre synov Izraela, jeho druhov. Potom vezmi druhú palicu a napíš na ňu: Pre Jozefa, palicu Efraimovu, a pre celý dom Izraela, jeho druhov. A spoj ich jednu s druhou v jednu palicu, aby sa stali jednou v tvojej ruke. A keď sa ťa synovia tvojho ľudu budú pýtať: Neoznámíš nám, čo tým myslíš? povedz im: Takto vraví Pán Hospodin: Hľa, vezmem palicu Jozefovu, ktorá je v ruke Efraimovej, i kmene Izraela, jeho druhov, a priložím ich k nej, totiž k palici Júdovej, a urobím z nich jednu palicu, a budú jednou v mojej ruke. A palice, na ktoré píšeš, budú v tvojej ruke pred ich očami. A povedz im: Takto vraví Pán Hospodin: Hľa, vezmem synov Izraela spomedzi národov, kam odišli, a zhromaždím ich zo všetkých strán a privediem ich do ich vlastnej krajiny. A učiním z nich jeden národ v krajine, na vrchoch Izraelových, a jeden kráľ bude kráľom nad nimi všetkými; a už viac nebudú dvoma národmi ani už nebudú nikdy viac rozdelení na dve kráľovstvá. A už sa viac nepoškvrnia svojimi

modlami ani svojimi ohavnosťami, ani nijakými svojimi prestúpeniami; ale vyslobodím ich zo všetkých ich príbytkov, v ktorých hrešili, a očistím ich. A budú mojim ľuďom a ja budem ich Bohom.“ Ezechiel 37:15–23.

Dve palice, ktoré vdova zbierala vopred pred Eliášovým dažďom pri Polnočnom volaní, predstavovali severné a južné kráľovstvo Izraela, ktoré boli rozptýlené a mali byť zhromaždené do jedného národa 22. októbra 1844, keď sa začal protipredobrazný Deň zmierenia, lebo zasľúbenie znelo, že v tom čase ich Boh „očistí“. Očisťovanie, predstavujúce vyšetrojúci súd, sa začalo v tom čase. Toto zhromaždenie dvoch palíc musí byť správne pochopené, lebo Boh vždy znázorňuje koniec nejakej veci začiatkom nejakej veci.

Rok 1844 bol koncom dvoch kráľovstiev Izraela, lebo vtedy sa stali jedným kráľovstvom, duchovným Izraelom, a od toho okamihu mali byť už len jedným národom. Tieto dejiny boli znázornené počiatočnými dejinami, keď sa stali dvoma národmi, čo sú dejiny Jeroboamovej vzbury.

Dejiny Jeroboámovho falšovaného systému bohoslužby musia byť znázornené aj na konci jeho kráľovstva. Áronova vzbura na počiatku starovekého Izraela a Jeroboáмова vzbura na počiatku severného kráľovstva predstavujú vzburu roku 1863 a rok 1863 je možné jasne pochopiť iba vtedy, keď sa naň zároveň položí aj koniec Jeroboámovho kráľovstva, znázornený spojením dvoch palíc. Až vtedy je zreteľne vidieť, že rok 1863 je predstavený ako pokolenie, ktoré vztýčilo obraz žiarlivosti.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Toto prirovnanie o suchých kostiach sa však nevzťahuje iba na svet, ale aj na tých, ktorí boli požehnaní veľkým svetlom; aj oni sú totiž podobní kostrám v údolí. Majú podobu ľudí, telesnú stavbu; nemajú však duchovný život. Podobenstvo však neponecháva suché kosti iba pospájané do podoby ľudí; nestačí totiž, že je tu súmernosť údov a črt. Dy ch života musí oživiť telá, aby sa mohli postaviť a uviesť sa do činnosti. Tieto kosti predstavujú dom Izraelov, Božiu cirkev, a nádejou cirkvi je oživujúci vplyv Ducha Svätého. Pán musí vdýchnuť na suché kosti, aby ožili.

„Duch Boží so svojou oživujúcou mocou musí byť v každom ľudskom nástroji, aby sa uvádzal do činnosti každý duchovný sval a každá šľacha. Bez Ducha Svätého, bez Božieho dychu, nastáva ochabnutosť svedomia a strata duchovného života. Mnohí, ktorí sú bez duchovného života, majú svoje mená v cirkevných záznamoch, ale nie sú zapísaní v Baránkovej knihe života. Môžu byť pripojení k cirkvi, ale nie sú spojení s Pánom. Môžu byť usilovní v plnení určitého súboru povinností a môžu byť pokladaní za živých ľudí; no mnohí patria medzi tých, ktorí majú ‚meno, že žiješ, a si mŕtvy‘.“

„Ak nedôjde k skutočnému obráteniu duše k Bohu; ak životodarný dych Boží neoživí dušu k duchovnému životu; ak tých, čo vyznávajú pravdu, nepodnecuje zásada zrodená z neba, potom nie sú zrodení z neporušiteľného semena, ktoré žije a zostáva naveky. Ak nedôverujú spravodlivosti Kristovej ako svojej jedinej istote; ak nenapodobňujú Jeho charakter a nepracujú v Jeho duchu, sú nahí, nemajú oblečené rúcho Jeho spravodlivosti. Mŕtvi sú často

pokladaní za živých; lebo tí, ktorí uskutočňujú to, čo podľa svojich vlastných predstáv nazývajú spasením, nemajú v sebe Boha, ktorý v nich pôsobí i chcenie i činenie podľa Jeho dobrej vôle.“

„Táto skupina je výstižne znázornená údolím suchých kostí, ktoré Ezechiel videl vo videní.“
Review and Herald, 17. januára 1893.